

(Fortf. af Betænkning om Lovudf. om Fæstes Overgang til Selveiendom.)

Bilag af Kampmann til Betænkningen om Fæstes Overgang til Selveiendom.

Cap. I.

§ 1 som Udkastet.

§ 2. Besidderne af Lehn, Stamhuse og andre Fideicommisser skulle være berettigede til, uden særlig Bevilling, paa nærmere Approbation af vedkommende Ministerium, at overlade Brugerne de under Bøndergodsset hørende Gaarde, Huse, Møller, Krøer m. v. til Selveiendom, imod at den hele Kjøbesum bliver Fideicommissets Eiendom.

§ 3. „Gaarde“ i sidste Linie forandres til „Eiendomme;“ iøvrigt som Udkastet.

§ 4. Bortfalder.

§ 5. De 2 første Sætninger som Udkastet. Sidste Sætning forandres saaledes:

„Hvor Afhændelsen fremtvinges i Kraft af nærværende Lov, skal Kjøbesummen uden Afkortning tilfalde Fideicommisset.“

§ 6. Som Udkastet.

§ 7. Forandres saaledes:

„Enhver Overenskomst, som maatte staae i Strid med den Afgang, der ved nærværende Lov gives Fæsterne til at træffe Bestemmelse med Hensyn til Fæsteeiendommens efterfølgende Besidder, er ugyldig.“

Cap. II.

§ 8 til 12 udgaae og istedetfor disse sættes:

§ 8. Fæsteren af en Gaard eller anden i Klasse med Gaarde staaende Eiendom, der henhører til det Bøndergods, som efter Loven

og Anordningerne skal være overladt til Fæstere, skal herefter være berettiget til, under Jagttagelse af de for Oprettelse af Testamenter i Almindelighed, eller af de for Selveierbønders Testamenter i Særdeleshed i Frdng. af 22de November 1837 § 11 cfr. Frdng. af 13de Mai 1769 § 5 givne Forfrister, at tilkjendegive, til hvilken af hans eller sidste Hustrues Sønner eller Sviger sønner Gaarden, naar denne ved Dødsfaald bliver fæstledig, ønskes overdragen. Dette gælder ikke blot om det under Hovedgaarde hørende Bøndergods, men ogsaa om det, der tilhører de i § 3 ommeldte Embeder og offentlige Stiftelser, samt om alle andre Bøndergaarde, der hidtil efter Anordningerne, saasom i de Forhold, der omhandles i Frdng. af 15de Mai 1834 § 2 og Frdng. af 25de November 1831 § 3 cfr. Frdng. af 28de Marts 1845 §§ 3 og 15, have været henregnede til det egentlige Fæstegods, dog med Undtagelse af de Fæsteeiendomme, for hvis Vedkommende Fæstetvungen ved særlig Bevilling er hævet, cfr. Pl. af 9de Marts 1838, hvorimod denne Lov ikke er anvendelig paa Selveiers og Arvefæstegaarde, om de end for Tiden ikke drives af Eierne selv, men af disse i Genhold til Pl. af 7de Juni 1806 ere bortfæstede til Andre.

Forpagtere, overensstemmende med Forordningen 15de Juni 1792 § 11, ville i den omhandlede Henseende være at ansee lige med Fæstere.

§ 9. Den samme Ret, som ovenfor er tillagt Fæsteren, skal ligeledes tilkomme dennes Enke. I den af hendes Mand efterladte Tilkjendegivelse skal hun derhos kunne foretage Forandring, saafremt den Søn eller Sviger søn, til hvem Manden har ønsket Gaarden overdragen, dertil giver sit Samtykke.